

THƯ GỬI DẤU YÊU (19)

Lá thư viết từ nhà tù San Quentin

Thân gửi anh, một nhà văn, một người bạn giang hồ,

Từ sau chấn song sắt nhà tù San Quentin, chiều hôm nay ngồi nhìn nắng vàng và nghe gió biển đập chùng, tôi chợt nghĩ về anh, vội vã lấy giấy viết thư cho anh. Sở dĩ tôi phải vội vã vì một ý nghĩ, một tư tưởng, một quyết định được lóe sáng trong đầu; và tôi tin rằng với tình nghĩa giang hồ sẵn có mà anh dành cho tôi, anh sẽ giúp tôi biến ước mơ thành hiện thực. Tôi xin vào đề ngay để anh khỏi thắc mắc. Tôi muốn viết lại cuộc đời tôi từ ngày lập nghiệp đến bây giờ thành một bộ truyện giang hồ. Bộ truyện này sẽ được in thành sách và tung ra ngoài xã hội.

Không biết tôi có quá ngông cuồng và cao vọng muốn trở thành một nhà văn như anh không? Qua ý định muốn viết lại cuộc đời giang hồ của mình? Tôi chỉ biết tôi cần phải giải tỏa, để vơi bớt niềm sầu hận chất chứa, dồn nén trong con người tôi, kể từ ngày xa lưới luật pháp, lãnh bản án 15 năm tù.

Và trong những ngày tháng gậm nhấm nỗi buồn tuổi trẻ trong hàng rào kẽm gai nhà tù San Quentin, tôi nhận ra rằng luật pháp không dạy cho tôi trở thành tốt, cũng như cảnh sát không làm tôi sợ, mà chỉ càng làm cho tôi lì lợm và nguy hiểm hơn. Tuy nhiên, trong con người giang hồ của tôi vốn tôn trọng nghĩa khí, sáng suốt phân biệt phải trái, nên tôi không có những hành động bất thường trả thù đời. Mặc dù trong thời gian qua, tôi đã hai lần vượt ngục, cố thoát cũi sổ lồng để một lần thanh toán những ân oán giang hồ trong cuộc đời. Bởi tôi vẫn quan tâm rằng ân thì phải trả, oán thì phải đền mới xứng đáng với một kẻ đã một lần tự nhận mình là đại ca. Tôi cũng xin nói thật với anh rằng, trong hiện tại dù bị giam ở maximum security, tôi vẫn thừa uy tín với đám em út ở bên ngoài; bọn chúng vẫn thương mến và tôn trọng tôi. Một kẻ nào nói, chắc anh sẽ cho là lớn lối, nhưng tôi nói chắc anh tin vì anh đã biết được sự thành tín của tôi trong dĩ vãng.

Anh thân thương,

Một lần nữa, tôi xin khẩn thiết nhắc lại ước muốn của tôi là viết lại chuyện đời mình với sự giúp đỡ của anh và những nhà văn, trong việc sửa chữa, hoàn chỉnh tác phẩm và xuất bản. Tôi đã có người đỡ đầu về tài chánh cũng như sự đóng góp của toàn thể anh em tôi. Do đó, ngoài việc xuất bản bộ truyện, tôi sẽ thực hiện bộ phim. Biết đâu tôi sẽ thành công phải không anh? Một sự thành công dù một phần, sẽ mang đến cho tôi danh vọng, tiền tài, hoàn toàn lương thiện, trong sạch và hợp pháp. Tôi tự tin rằng, bộ truyện về cuộc đời tôi, đời một du đảng chính hiệu, lúc nổi khi chìm, lên voi xuống chó, sẽ được

ghi lại, tường thuật một cách trung thực nhất trong bộ truyện và phim của tôi, chắc sẽ được độc giả hoan nghênh và nồng nhiệt đón nhận.

Trong sự suy nghĩ nông cạn, tôi lạc quan như vậy không biết có đúng không? Và lại, tôi vốn quan niệm rằng, viết lại cuộc đời của những tay chơi Việt Nam lưu vong trong xã hội đen của Mỹ, dưới hình thức một phóng sự tả chân, hiện thực, để các nhà xã hội học, tôn giáo, đạo đức học, và ngay cả những nhà cầm cán cân công ty, nghiên cứu cái tệ trạng xảy ra bắt nguồn từ đâu? Từ hoàn cảnh cá nhân, gia đình, hay những bất công trong cuộc sống? Rồi những cuộc trả giá bằng máu, những màn thanh toán kiêu hùng mã thượng hay hèn hạ, chỉ vì cái anh hùng tính cá nhân hay chỉ là một chút tự ái để rồi sẽ được gì? Hậu quả sẽ ra sao? Như tới bây giờ là một điển hình cho một phút sai lầm đó. Tuy nhiên, có như vậy tôi mới thấm thía được hết ý nghĩa trong cuộc đời và lòng lương thiện., sự tự do mới thật là đáng quý. Trong một lúc trở về với thiện tâm, tôi chợt nhận ra rằng ân tình mới là điều đáng trân trọng trên cõi đời này. Cũng như anh, chỉ một câu nói tình nghĩa đầy sự cảm hứng và tôi đã dành cho anh, một tình bạn trọn vẹn. Một ngày nào đó hết hạn tù, tôi sẽ bước ra ngoài xã hội làm lại cuộc đời, dù thành công hay thất bại, tôi vẫn tìm đến anh để đền ơn đáp nghĩa.

Người bạn thân mến của tôi,

Tôi viết thư này cho anh tại phòng giam maximum security San Quentin; nơi đây giam những loại tù từ 10 năm đến chung thân khổ sai. Tôi đã gặp một số em út, đứa bị 10 năm, đứa 43 năm, có đứa bị đến 109 năm; chúng nó coi tôi như anh cả và tôi cũng rất thương và thông cảm với chúng, dù ngoài đời chúng không thuộc đàn em của tôi.

Tôi cũng xin kể với anh một chút về khám tử của nhà tù San Quentin, ngay trên lầu phòng giam maximum security. Khám tử có phòng xử tử của California mà năm ngoái đã xử tử Hariss, và ngày 24 tháng Tám 1993 vừa qua đã xử tử David Mason. Hiện thời khám tử này còn đến 375 tù nhân chờ án tử hình để vào phòng hơi ngạt.

Tôi tự hứa sẽ không bao giờ bị rơi vào chốn này; nếu chẳng may bất hạnh có điều gì xảy đến với tôi trong nhà tù, tôi sẽ tự kết liễu cuộc đời mình chứ không để pháp luật kết thúc đời tôi.

Người bạn thân,

Vài hàng thăm anh, một nhà văn, một người bạn giang hồ cũ. Cầu chúc anh và gia đình luôn được mạnh khỏe. Tôi xin gửi lời thăm đến tác giả Mười Năm Tình Cũ – Trần Quảng Nam. Nhạc phẩm này vẫn được chúng tôi trong nhà tù San Quentin hát hàng đêm trong tiếng guitar bập bùng, để cùng thả hồn về dĩ vãng đã xa mờ.

Bạn của anh,

Đọc lại thư anh thêm một lần nữa, và rồi một lần nữa... tôi muốn đọc mãi, đọc mãi những giòng chữ thâm tình này, những giòng chữ u uẩn của một đời ngang dọc, dọc ngang, đã ngừng đọng nơi một chỗ cách biệt, cũng là nơi để anh tịnh dưỡng tinh thần. Thôi thì anh cứ ngạo nghễ, ngất ngưỡng trong một cơn say dài đằng đẵng. Đằng đẵng để chuẩn bị cho một lên đường, một hướng đến tốt đẹp hơn.

Tôi biết anh còn một mẹ già; anh vẫn còn một bốn phận. Ở bên kia bờ biển nhớ, cụ vẫn mong tin anh. Mọi người, bạn bè, vẫn nhớ đến anh, vẫn đêm ngày cầu xin anh sớm qua khỏi tai ương này.

Tình thân của chúng ta đã không bao giờ là một khoảng đứt cách lìa, dù ở môi trường nào cũng thế. Hãy giữ vững niềm tin, hãy thấp sáng những ước mơ, wơm giữ những chất liệu tốt tươi đang sẵn có trong anh. Tôi sẽ cùng anh, anh sẽ cùng chúng tôi, thêu gấm cho một mong mỗi mai sau. Và, không bao giờ, tôi nhìn thấy anh một lần nữa vướng vào vòng lao lý.